

Ladislav Kubíček Smysl pro humor

Stejně jako schopnost se radovat, je i smysl pro humor odznakem všech, kteří už dospěli k úplné lásce Boží. Smysl pro humor musí být typickou, nápadnou vlastností každého křesťana. Není to samozřejmé. Lidé dovedou i po mnoha letech vyčíst něco, co bylo řečeno žertem, ale oni to tak nepochopili. V kom z nich je chyba? Humor je radostný prvek, ale je třeba s ním moudře zacházet. Předložit ho tak, aby byl pochopen, aby nezranil. Je-li ovšem někdo zvyklý každého hned podezírat, těžko vtip pochopí. Hledá za ním něco špatného a samozřejmě tím trpí především on sám. Měl Kristus smysl pro humor? „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ – copak nevěděl, proč Magdalena pláče a koho hledá? Nebo při nasycení zástupů – jistě věděl, co vzápětí učiní, ale dělá si z učedníků jemnou legraci: „Ukažte se, dejte jim vy najíst.“ Pokud jsme v tom smysl pro humor nikdy neviděli, dívali jsme se správně?

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahují?)

Richard Rohr Analogie vtělení

Potřebujeme znamení spásy. Nám, kteří jsme dobře situováni, byla dána znamení kříže v podobě chudých a handicapovaných. Musíme do jejich světa vstoupit jejich způsobem a milovat je. A báječná věc, kterou přitom objevíme, je, že se stáváme svobodnými. Při pohledu do jejich očí konečně zjišťujeme, kdo jsme.

Byla jedna televizní show pod názvem „Východ slunce“ o manželském páru, který měl autistické dítě. Chtěli, aby se jejich syn změnil a vstoupil do jejich prostoru. A dělali všechno, co mohli, pro to, aby jejich dítě vstoupilo do jejich světa a bylo jako oni, normální lidé. Až jednoho dne zjistili, že naopak oni sami musí vstoupit do jeho světa. Bylo to nesmyslné a vyčerpávající. Matka vstupovala do světa dítěte jeho způsoby – den za dnem sedávala na podlaze a hrála zdánlivě pošetilé, bezcílné hry se svým dítětem, mávala rukama a vstupovala tak do jeho světa. Po létech, mnoha dnech a tisíci hodinách k nim její syn promluvil! – Tohle je vtělení! To je vzorec vykoupení! To je cena, kterou zaplatil Bůh. Bůh vstoupil do našeho světa na náš způsob, aby pocítil bol být člověkem tak, abychom i my mohli k Bohu zpět promluvit tak, aby nám rozuměl.

Ježíš je utrpením Boha. Ježíš je bolest Boha, lítost Boha. Je zjevením Božího srdce. Naše vlastní pocity, naše vlastní

bolest a naše vlastní potěšení jsou v nějaké míře účastí na tom, kdo je Bůh. Bůh je agónií i blahým očekáváním konce časů.

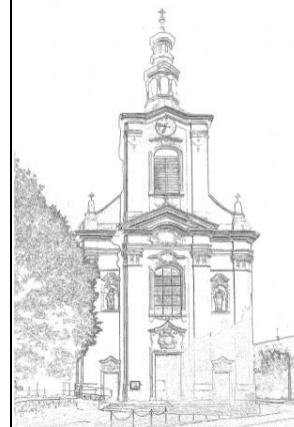
(meditace pro sobotu 22. týdne v mezidobí)

Myšlenky na měsíc srpen Josef Suchár: Zázrak v Neratově

1. Život z víry není o tom, že máme neustálý pokoj a žijeme si v růžové zahradě. Ale Kristus je s námi ve všech těžkostech a temných chvílích. On nás z toho vyvede, nenechá nás v bažině.
2. Kristovo světlo osvěcuje každou temnotu.
3. Vzájemným poznáváním roste úcta mezi námi.
4. Kostel je místem setkání člověka s Bohem. Lidé by si měli uvědomit, že i v jejich městě to může být místo, kam mohou zajít, když je jim těžko.
5. Je důležité o věcech mluvit, tříbit názory. Pak je ale potřeba nabídnout ruce a konkrétně něco udělat.
6. Když se modlí lidé, kteří Bohu důvěřují, tak je vyslyší. Konkrétní forma už je na Bohu a na tom daném člověku. On to vždy udělá tak, jak je to pro člověka nejlepší.;
7. Pokud není člověk pánem sám nad sebou a svou vůlí, tak se propadá blíž k živočišné říši.
8. Co jsi k sobě připoutal, za to jsi odpovědný.
9. Mše svatá bude vždy vrcholem pocty Bohu. Není nic většího.
10. Kristus je živý a je součástí naší rodiny.
11. Pokud je mezi mnou a druhým člověkem vztah přátelství, pak mě jeho jinakost obohacuje. Nemusím mít strach z toho, že by mě ohrožovala. Naopak mě může inspirovat.
12. Bůh dokáže akceptovat naši nedokonalost. V tom je Boží vedení nádherné.
13. Je třeba být pevně zakotven ve své víře. To je bod, ze kterého můžu věci kolem sebe posuzovat.
14. Bůh nás sem přivedl, dal nám zemi, kterou jsme nevybudovali. Náš úkol je, abychom to budoucí generaci předali krásnější, než jak jsme to převzali my.
15. Nemusím dělat všechno, ale mám dělat pořádně to, co dělám.
16. I můj omyl si Bůh může použít k tomu, aby změnil něco v mém životě nebo v životě někoho dalšího.
17. V našem životě bychom neměli pokazené věci hned vyhazovat. Příliš jsme si zvykli, že vše vyměňujeme, přecházíme to i do mezilidských vztahů. Nesnažíme se opravovat, ale vyměňujeme.

Václav č. 27 (2021)

29. 8. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

22. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Po	Út	St	Čt	Pá	So	Ne
X	8:00	8:00	8:00	16:30	X	9:30

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Farní kavárna se koná v neděli po mši sv. na faře.
- Výuka náboženství pro školní děti bude v úterý asi od 14 h – čas upřesníme.
- Diecézní centrum pro rodinu a Salesiáni spolupracovníci Vás srdečně zvou na **DIECÉZNÍ POUŤ RODIN** do Doksan, a to dne 11. 9. 2021. **Mše sv. bude v 11 hodin**, hlavní celebrant je **P. Petr Kalas, SDB**. Je připravena komentovaná prohlídka kostela, soutěže pro děti, koncert křesťanských písniček, i obcerstvení. (www.centrumprorodinu.cz)
- První večer při biliardu na faře - 13. zář 2021 v 18:00.
- Meditace s varhanní hudbu se uskuteční v kostele sv. Václava, a to v pátek 10. 9., 17. 9. a 24. 9. 2021 v 17:15. Hrát bude varhaník PhDr. Pavel Hrubeš. **Vstupné zdarma.**

17. Světlo je silnější než temnoty I

Jak teploměr na naší verandě stoupal v letním horku stále výš, život ve Středisku se ustálil na jakési pravidelné rutině. Dvacet pracovníků mělo co dělat od časného rána do pozdní noci. Práce s vedením Střediska rychle přerostla možností jediného člověka. Během několika měsíců jsme proto vybudovali sbor odborníků, kteří pak řídili Středisko mnohem lépe, než bych mohl sám. Například Howard Culver se stal naším správcem. Dohlžíel na dodržování kázně; neměl vždy snadný úkol – dvacet mladých, živých kolegů a neustále se měnící počet členů gangů. Jeho žena Barbara byla pro nás darem nebes. Byla to diplomovaná sestra a její přítomnost byla neocenitelná u podvyživené mládeže, a zvláště u narkomanů, jejichž tělo prochází při odvykací proceduře doslova peklem.

Pro jednoho člena naší posádky jsem měl v srdci zvláštní místo – a je to myslím pochopitelné. Nicky. Jaký to byl pro mne den, když jednou plaše prošel dveřmi Střediska, ruku v ruce s krásnou dívkou. Tiše řekl: „Davide, rád bych tě seznámil se svou ženou – Gloria.“ Nicky a Gloria se seznámili na západním pobřeží, kde byli oba v Biblické škole. Vyběhl jsem je přivítat, stiskl Nickymu ruku, plácal ho po zádech a uvítal Glorii tak přátelsky, že z toho byla trochu v rozpacích. Všichni tři jsme se usadili u mne v kanceláři a vzpomínali. Bylo těžko uvěřit, že toto je tentýž chlapec, který mne přesně před třemi léty chtěl zabít. Když jsem se s ním setkal poprvé, zapůsobil na mne jako beznadějný případ. A teď je tady, nový člověk, diplomovaný kazatel, rozvíjející plány do budoucna. „Rád bych pracoval nejenom s mladými, ale i s jejich rodiči,“ říkal mi. „Co je platné pomáhat chlapci, který se pak musí vrátit do zbídačených rodinných poměrů?“

Mělo to smysl, vzrušující smysl. Gloria měla nápad, který zněl jako krásná hudba. I ona by chtěla pracovat ve Středisku. Měla ráda děti a její pole působnosti by bylo u Malého národa. Nicky jí vyprávěl o těch osmi-, devíti – či desetiletých, kteří vegetují na periférii gangů. Glorie si myslí, že lépe by bylo proniknout k nim dříve, než je později tahat z vážných problémů.

Náš trvalý štáb stále vzrůstal. Vrhli jsme se na problémy mládeže ulice ze všech stran. Sám jsem pracoval s hochy. Nicky s rodiči, Gloria s dětmi. Byla tu však jedna veliká mezera. Neměli jsme nikoho, kdo by pracoval výhradně s mladými dívkami.

V poslední době hrají dívky v organizaci gangů stále důležitější roli. Shlukují se a vytvářejí přidružená skupenství gangů chlapeckých. Často od jejich jména odvozují svůj

vlastní název – například Draci – Dračice. Záhy jsem poznal, že dívky jsou na ulicích vždycky zdrojem těžkostí. Víím o jedné bitce, která začala jen proto, že Deb jistého gangu si stěžovala, že nějaký chlapec gangu rivalského ji obtěžoval. Později pak přiznala, že lhala. Všechno si vymyslela jen proto, aby byl boj. Udělala to prostě jen tak pro legraci.

Deb bývá jen zřídka pannou. „Manželství vyšlo z módy, kazateli,“ říkaly mi se smíchem. Nemělo smyslu k nim mluvit. Drze mi dělaly návrhy. Potřebujeme dívku, která by byla natolik atraktivní, aby si získala jejich respekt a která by byla natolik pevná ve víře, že by s ní nepohnulo jejich popichování a smích. Nakonec jsme ji našli. Jednou večer jsem mohl oznámit Gwen: „Už máme tu pravou sílu pro práci s děvčaty.“ „Báječné,“ odpověděla. „Doufám, že je hezká. Musí být hezká pro tuto práci. Nikdy jsem si nepomyslila, že budu mít svého manžela k tomu, aby sháněl za své spolupracovnice hezké dívky.“

„Je hezká,“ odpověděl jsem. „Jmenuje se Linda Mensnerová a je z farmy v Iowa. Doufám jen, že ji tyhle městské dívky neodstraší.“

Linda neměla svůj úkol lehký. Úvod k práci s dívkami si prodělala hned první sobotní večer ve Středisku. Pozdě odpoledne přišlo pět děvčat s prosbou, aby si ho směla prohlédnout. Linda by je s radostí provedla, ale já jsem z nich cítil alkohol a pokusil jsem se proto jejich návštěvu odložit.

„V půl osmé tu máme veřejnou pobožnost. Přijďte tedy pak a budete vítány.“ Přišly tedy v půl osmé a přivedly s sebou ještě skupinku chlapců.

„Co budeme dělat, Davide?“ ptala se Linda. „Jsou úplně opilé!“ „Nejprve je rozdělíme. Chlapci na jednu stranu, dívky na druhou.“

Moc to nepomohlo. Dívky se chechtaly, posmívaly, práskaly bubliny ze svých žvýkaček, vstávaly a procházely se sem a tam. Uprostřed mého kázání začaly na mne pokřikovat. Skončil jsem a požádal o dívčí trio, v němž zpívala i Linda. Pro hluk však nemohly ani začít.

Nakonec jsme se přestali snažit udržet chod normálního shromáždění a místo toho věnovali pozornost jednotlivým chlapcům a dívkám. Některé z nich se teď zvedly a vyrazily ze dveří. Přitom ne jednou, nýbrž nejméně dvakrát s nimi za sebou pořádně bouchly. Jedna z těch, které zůstaly, šla za ostatními a říkala jim: „Nevěřte z toho všeho ani slovo!“

Ten večer dívky vyhrály. Skončil předčasně a bez viditelných výsledků. To bylo Lindino seznámení s budoucími přítelkyněmi. K dovršení všeho jsme se později dověděli, že téže noci byla na druhé jižní ulici spáchána vražda. „Je to beznadějně, Davide,“ říkala mi Linda druhý den ráno. „Nevím, jak budu moci pracovat s dívkami, tak tvrdého srdce.“

„Než se vzdáš, počkej, až uvidíš, jak umí působit Duch svatý.“ V úterý potom měla Linda svou první zkušenost s tím, jaké změny se mohou dít. Později mi ukázala, co psala domů rodičům: „Každická minuta je tu plná vzrušení a nových dobrodružství. V úterý se celá ta tlupa chlapců a děvčat vrátila. Chtěli jsme, aby přišli jindy, dívky však prosily, aby směly zůstat na pobožnost. Slíbily, že se nebudou smát a že budou hodné. Tak jsme je tedy vpustili. Při shromáždění jsme zpívali, Ježíš láme všechna pouta. David se pak ptal, jestli by snad někdo z přítomných nechtěl, aby Bůh zlomil také jeho okovy. Ozvala se jedna čtrnáctiletá dívka, že by chtěla, aby se nemusela každý večer opíjet. Jiná si vyhrnula rukáv a ptala se, zda by jí Bůh mohl zbavit tohoto – a ukázala na řadu vpichů po heroinových injekcích.“

Od té doby vyhledávaly dívky z gangů Lindu samy. Třeba Elaine přišla za Lindou s obvyklým problémem všech Deb. Řekla jí, že si otráвила život nenávistí. Elaine jsem znal. Byla to dívka vskutku tvrdého srdce. Mohli jste přímo cítit zášť, která na ní lpěla. Byla kázeňským problémem ve škole i doma. Když jí řekli, aby si sedla, zůstala stát. Měla-li stát, rozhodně si sedla. Když měla zůstat vevnitř, utekla ven a když jí řekli, aby šla z domu, nic ji nemohlo přimět opustit místnost. Její rodiče se vzdali a nějak přemluvili různé příbuzné a ti ji pak u sebe měli vždycky na čtvrt roku.

Jedno odpoledne přišla Elaine za Lindou. Seděly spolu v kuchyni, srkaly limonádu a hovořily. Nejprve řekla Elaine Lindě, že hodně pije. Pak ji vyprávěla, že chodí na divoké schůzky; začaly jako divoké a byly stále horší. Řekla jí, že před nějakým časem začala se sexuálním životem a ten se pro ni teď stal pouhou hloupou rutinou. Pak začala plakat. Když vzhledla, pokračovala v slzách: „Lindo . . . už nechci dál nenávidět sama sebe. Můžeš mi pomoci?“

Brzy na to začala Elaine navštěvovat pravidelně naše shromáždění gangů, která se konala každou středu večer. Na naši výzvu tam vstala a vyprávěla, co se stalo s její nenávistí. Výraz její tváře byl svěží, přímý a svobodný, takový, jako Lindy. Stále zpívala nebo se smála. Začala přivádět své sestřenice i přítelkyně. Nechala pít i partu. Linda mi pověděla: „Víš, proč s tím přestala? Řekla, že se prostě nemůže dál otravovat. Že prý má na práci mnohem zajímavější věci.“

Případ Elaine nebyl ojedinělý. Ze dne na den jsme mohli počítat s tím, že takovýmto zvláštním přístupem lásky získáme dívky, jako byla ona. Nezapomenu na den, kdy Elaine poznala tu skutečnou lásku, která vykupuje: „Konečně jsem na to přišla, kazateli, Kristova láska je láska, která není svázána žádnými podmínkami.“ ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)